

Sonetul CLXXXIII de Vasile Voiculescu

Aparitia, postum, in anul 1964, a volumului Ultimele sonete inchipuite ale lui Shakespeare in traducere imaginara de V. Voiculescu este apreciata de Perpessicius "una din marile zile festive ale lirismului nostru contemporan".

Vladimir Streinu crede ca sonetele sunt o "doctrina a iubirii, o erosofie", Al. Piru, Ov. S. Crohmalniceanu, I. Negoitescu etc. socotesc sonetele lui Voiculescu nu o imitatie creatoare, ci subliniaza originalitatea lor.

Sonetul CLXXXIII prezinta un plan general, conceptual si altul concret. Este, cum zice Eugen Simion "un mic scenariu care concretizeaza emotia". Se sustine in prima parte a poeziei un adevar subiectiv: "Dragostea-i unica vecie data noua" in opozitie cu elementul^cosmic, unde absolutul este dimensionat de' nemarginire. in absenta iubirii totul pierde "in noi ca floarea-n glastră". Starea omului, existenta trecatoare, nu-si are viabilitate, "se vestejeste Timpul" daca este lipsit de eros.

Comparatiile din lumea vegetala si animala subliniaza inchistarea, fragilitatea, subrezenia, iar cei doi stalpi de sustinere ai constructiei, Timpul si Iubirea sunt scrisi cu majuscule.

In ultima parte a poeziei se sustine existenta unei situatii concrete, si anume ca despartirea nu anuleaza dragostea, caci iubirea e sacra si infrunta efemeritatea.

"Hotarat lucru, Ultimele sonete... este opera cea mai unitara a lui V. Voiculescu" (I. Rotaru).